

selle juures ütles, seda võib hõlpsaste arvata, aga mis tema sest hoolis! Temale olivad ju tema peenikesed inimesed, kellega ta ümber käis, enam väärt kui need, kes temale elu annud! —

Kui Martin paar aastat oma ametis oli olnud, mõtles ta ka viimaks enesele teist poolt võtta. Ta mõtted selle poolest langesivad nõh, mis te arvate, selle päale? Ei sellegi muu kui baron Rittersi tütre Ella päale. Temaga oli Martin ühes koos flaverit mänginud, ja iga kord oli Ella tema vastu väga lahke olnud.

Päale selle võeras pidu, mil Martin baron Rittersi mõisas võderusel käis, oli Ella veel üheks aastaks Tartu tulnud viimast õppust saama. Selle aasta ajal olivad nad jälle tihti kokku mänginud ja teine teist veel enam tundma saanud. Pärast seda oli Ella sagedaste oma mammaga Tartus käinud, ja iga kord läks Martin teda teretama ja temaga tüfiks ajaks juttu ajama.

Küüd, kus tal niisugune nõu oli, oodas ta ära, kuni Ella jälle linna tuleb. See sündis pea, ja ta läks tema juure. Suhtus just nii, et Ella ükspäini kodus oli, teised olivad kõik wälja läinud.

See oli just tema meele pärast, ja ta hakkas oma asjaga warsti päale. Väga peenikest moodi osas ta Ellale kõik tunnid, mis nad ühes ära wiitnud, meelde tuletada ja jutu hästi magusale joonele saata. Viimaks tuli ta selle asja päale rääkima ja mõistis seda niisama filedate sõnadega ära kõnelda. Ella paleb hakkawad punetama, kust Martin ära nägi, et ta palwe kuulnud oli.

Wähe aja pärast oli Martinil ka „jah“ sõna käes. Aga Ella ei teadnud veel mitte, kas kõik võib sündida, sest et papa ja mama käest enne veel luba pidi toodama.

Warsti päale selle tuli ka baroni proua kodu, ja mõlemad noored inimesed paniwad oma asja ta ette. Ei läinud kaua, siis oli proua täieste selle poolt ja lubas teha, mis võimalik, et baron oma loa annaks selle asjaks. —

Martin oli väga rõõmus, et asi juba nii kaugele edenenu. Üks kartus oli tal veel, ja see oli: kas baron ka oma loa annab.

Proua sõitis pea Ellaga kodu ja rääkis baroniga selle asja pärast. Baron kuulas hoolega tema käest järele, mis seisusest Martin on. Seda ta juba teadis, et ta waesest rahwast oli wälja tulnud. — Ehk küll proua temale ei ütelnud, et Martin Gesti sugust on, waid temast rääkis, nagu oleks ta Sakslane, ja wiidu iga pidi teda fiitis, ei nähtud baronit ometi mitte iseäranis selle üle rõõmustawat. Natukene aega mõtles ta järele ja ütles siis kindlaste: „Ei, mehele, kes mõisniku sugust ei ole, mina oma ainust tütar ei anna. See ei lähe mitte korda, et meie mõis pärast meid inimeste kätte saab, kes meie seisusest ei ole.“

Ei arwitanud proua ja tütre südamelikud palwed mitte kõige vähemat. Baron jäi kindlaks sesse, mis ta kord oli ütelnud.

Kurwa meelega pidi Ella Martinile teada andma, et tema papa luba mitte ei anna ja et ta ise midagi teha ei jaks. See tegi Martini hirmus